

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 102/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			

1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy		

	prawnej orzeczenie odpowiada prawu			
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia			
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia			
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka			
#	art. 439 k.p.k.			
#	brak zarzutów			
1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami				

przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za				

niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	<p>Prokurator zarzucił wyrokowi:</p> <p>I. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia mogący mieć wpływ na treść orzeczenia, a polegający na uznaniu, że oskarżony P. G. (1) działał z zamiarem ewentualnym dokonania zabójstwa A. W. (1), w sytuacji, gdy okoliczności czynu, a zwłaszcza zachowanie oskarżonego polegające na zadaniu pokrzywdzonemu 13 ran ciętych i kłutych, w tym w części tylne ciała, jednoznacznie</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

wskazują, iż
oskarżony powinien
zostać skazany za
przestępstwo
zabójstwa
popelnione w
zamiarze
bezpośrednim,

II. rażąco
niewspółmierność
kary w wymiarze
12 lat pozbawienia
wolności, podczas
gdy właściwa ocena
wysokiego stopnia
zawinienia i
społecznej
szkodliwości czynu,
a także okoliczności
obciążające, w tym
działanie w zamiarze
bezpośrednim,
całkowicie
nieadekwatna i nie
znajdująca
usprawiedliwienia
reakcja oskarżonego
na zaczepki
pokrzywdzonego, a
nadto cele
wychowawcze i
potrzeba w zakresie
kształtowania
świadomości
prawnej
społeczeństwa,
wskazują na
konieczność
wymierzenia kary
o wiele surowszej,
która spełni cele
w zakresie prewencji
ogólnej i szczególnej
oraz zaspokoi
społeczne poczucie
sprawiedliwości.

<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Oba zarzuty nie zasługiwały na uwzględnienie.</p> <p>Za przekonującą uznać należało argumentację Sądu Okręgowego dotyczącą zamiaru przestępnego. Nie sposób doszukać się w okolicznościach sprawy dostatecznych przesłanek wskazujących za przyjęciem zamiaru bezpośredniego, a i tezy prokuratora dotyczące tej kwestii nie są przekonujące. Z zadania pokrzywdzonemu 13 ran ciętych i klutych, w tym i tylne części ciała, nie sposób wyprowadzić wniosku, iż ich ilość i miejsca urazu jednoznacznie wskazują, iż oskarżony chciał zabić A. W. (1) i taki skutek był koniecznym następstwem.</p> <p>Trafnie Sąd pierwszej instancji, motywując zamiar ewentualny, odwołał się do sposobu działania oskarżonego i siły</p>		

ciosów. Siła ciosów przez biegłych została oceniona jako średnia. Jeśli jeszcze weźmiemy pod uwagę, iż żaden z pojedynczych ciosów (ran) nie był(a) śmiertelna, to nie sposób uznać, iż działając w sposób opisywany przez bezpośrednich świadków oskarżony dążył do śmierci pokrzywdzonego i chciał go zabić. Zasadnie Sąd Okręgowy odwołuje się do opisu przebiegu zdarzenia przez P. B. i B. S., którzy określają pięć oskarżonego z pokrzywdzonym, jako boksowanie, bójkę, uderzanie, okładanie się pięściami po twarzy, szarpanie za ubrania. Do tego miały być wypowiedane żądania oddania telefonu przez jednego z uczestników i odpowiedzi przez drugiego, że go nie odda. Trudno zatem uznać za prokuratorem, że ciosy zadawane przez oskarżonego zmierzały do zabicia A. W., lecz przyjąć należało, za Sądem pierwszej instancji, iż umiejscowienie ran wskazuje na brak

intencjonalności, a raczej na ich przypadkowość związaną z przemieszczaniem się i wzajemnym okładaniem rękami, gdy w jednej z nich oskarżony trzymał nóż. Ponadto ustalając zamiar przestępny należy, zgodnie z utrwalonymi poglądami judykatury i piśmiennictwa, brać pod uwagę nie tylko elementy przedmiotowe, ale całokształt okoliczności, w tym i te podmiotowe, motywację, tło zajścia, zachowanie przed i po zadawaniu ciosów, itd. Oskarżony nie miał powodów, aby pozbawić życia pokrzywdzonego. Powody wdania się w wymianę ciosów podały z dialogu pomiędzy uczestnikami zajścia, a bezpośrednio przyczyny zwarcia należy dopatrywać się z zawładnięciu nożem przez oskarżonego i próbach jego odzyskania przez A. W.. Dlatego też zasadnie Sąd Okręgowy doszedł do wniosku, iż są jedynie podstawy do

przypisania
oskarżonemu
zamiaru
ewentualnego
pozbawienia życia,
gdyż sprawca
działający w
ustalony sposób
powinien
przewidzieć i godził
się na skutek
śmiertelny. Skarżący
odwołuje się do
opinii biegłego i
śladów krwi na
miejscu zdarzenia
wywodząc, iż
pokrzywdzony był
atakowany również
od tyłu. Przy takim
przebiegu potyczki
rzeczywiście urazy
(rany) mogły u
pokrzywdzonego
powstać i z tyłu, z
tym że niekoniecznie
na skutek zadawania
przez oskarżonego
ciosów w plecy za
wycofującym się A.
W. (1). Z tym, że
gdyby nawet przyjąć,
że tak było, to
i tak, chociażby
uwzględniając siłę
ich zadawania, nie
sposób wnioskować
w sposób pewny o
zamiarze
bezpośrednim.

Skarżący przywołuje
wyrok Sądu
Najwyższego na
którym opiera swój
wywód dotyczący
strony podmiotowej
czynu. Zauważyć
od razu należy,
iż Sąd Najwyższy

swój podgląd w tym prejudykacie wyraził nie tylko na tle innego stanu faktycznego, ale i znamion innego przestępstwa, a mianowicie z art. 267 kk. Natomiast, analizując poglądy orzecznictwa i doktryny dotyczące konieczności nastąpienia skutku na gruncie znamion art. 148 kk, nie sposób uznać, iżby w okolicznościach, w jakich działał P. G. skutek jaki ostatecznie wystąpił był pewny i oskarżony miał tego świadomość (jego nieuchronności).

Zresztą takiemu podejściu przeczy również zachowanie oskarżonego po zakończeniu spięcia z pokrzywdzonym i przystąpienie do jego ratowania, zawiadomienie służb ratowniczych.

Gdyby taki był cel jego działania i był pewien wywołanego przez siebie skutku, wówczas nie przestąpiłby do ratowania A. W. i nie dzwoniłby po pomoc.

Przestępstwo nieuchronne, to sytuacje, kiedy sprawca zdaje sobie sprawę z tego, że zrealizowanie jego

zamierzenia (tego, czego wprost chce) doprowadzi do urzeczywistnienia innego stanu rzeczy, relewantnego prawnokarnie (tak M. M. (red.), Kodeks karny. Komentarz do art. 9 aktualizowany LEX/el. 2021. Trudno przyjąć, aby z wdania się w wymianę ciosów z pokrzywdzonym przez oskarżonego, nawet trzymając w jednym ręku nóż w tej, jak i w każdej takiej sytuacji, występował skutek śmiertelny, tak jak np. ze strzału z broni z przystawienia do ciała, czy mierzonego ciosu ostrym niebezpiecznym narzędziem w okolice serca, bo takie przypadki należy obejmować nieuchronnością (koniecznością nastąpienia) skutku. Dodać jeszcze trzeba, że dla stwierdzenia takiego stanu rzeczy nie wystarczy odwołać się tylko do obiektywnej konieczności skutku. Nieodzowna jest także ocena samego sprawcy, jego intelektu i właściwych mu

psychofizycznych
zdolności do oceny
sytuacji oraz
kojarzenia i
przewidywania
określonych
skutków ludzkiego
zachowania (zob.
pod. wyrok SA
we Wrocławiu z
25.05.1995 r., II
AKr 145/95, OSA
1995/6, poz. 31).
Takich rozważań
w uzasadnieniu
apelacji prokuratora
brak, zatem i z tego
względu nie sposób
przyjąć, że skarżący
wykazał, iż Sąd
pierwszej instancji
poczynił błędne
ustalenia dotyczące
strony podmiotowej
czynu przypisanego
oskarżonemu.

Prokurator odwołuje
się do działania
oskarżonego pod
wpływem emocji,
ale przecież te
przeżycia psychiczne
i ich spotęgowanie
nie przemawiają
za działaniem w
zamiarze
bezpośrednim, a
raczej w
ewentualnym, bo
przecież wywołane
zostały przez A. W.,
który zabrał mu
telefon i dla jego
odzyskania i innych
rzeczy oskarżony
użył przemocy, do
czego (odzyskania
rzeczy) pozbawienie

życia A. W. nie było konieczne.

Drugi zarzut prokuratora był także bezzasadny.

Nie sposób zgodzić się ze skarżącym, iż kara 12 lat pozbawienia wolności wymierzona sprawcy młodocianemu w ustalonych okolicznościach była niewspółmiernie łagodna. Według uznania Sądu Apelacyjnego należało nawet ją uznać za niewspółmiernie surową, o czym Sąd odwoławczy napisze przy omawianiu apelacji obrońcy. Nie można zgodzić się z prokuratorem, iż silną przewagę w tej sprawie mają okoliczności obciążające, których Sąd pierwszej instancji nie uwzględnił w dostatecznym stopniu. Powody i przebieg zajścia nie potwierdzają tezy o tym, iż oskarżony działał z niskich i błahych pobudek. Prokurator traci z pola widzenia, iż to nie on wywołał te sytuację, a pokrzywdzony, który zabrał

oskarżonemu telefon i inne rzeczy oraz też był agresywny. Dalej zachowanie P. G. to działanie w stresie i w celu odzyskania swoich rzeczy, wprowadzie spóźnione, ale nie całkowicie bezpodstawne. Jeżeli chodzi o agresywność i brutalność działania, to poza użyciem noża, które nastąpiło spontanicznie i było nawet niezauważalne przez świadków, agresja i brutalność oskarżonego, jak wynika to z zeznań naocznych świadków, wizualnie nie odbiegała od zachowania pokrzywdzonego. Nie sposób też za istotną okoliczność obciążającą uznać młody wiek pokrzywdzonego, gdy tenże to zdarzenie wywołał, a i ustawa nie wartościuje życia człowieka według wieku. Dodać trzeba, iż młodocianość sprawcy może stanowić samoistną przesłankę do nadzwyczajnego złagodzenia kary. Kolejne okoliczności podniesione przez oskarżyciela nie

przemawiają za
wymierzeniem
surowszej kary niż
orzeczona. Kontakty
z pseudokibicami,
takie które by
obciążały
oskarżonego nie
znalazły
potwierdzenia.
Posiadanie przez
oskarżonego innego
noża, którego nie
użył do popełnienia
przestępstwa, to
nie jest istotny
argument
przemawiający nie
tylko za
wymierzeniem
surowej kary, ale i
dowód na głębokie
zdemoralizowanie.
Oskarżony sprawiał
kłopoty
wychowawcze, ale
też, gdy sięgniemy
do wywiadu
środowiskowego i
opinii starał się je
rozwiązywać
korzystając z
pomocy
specjalistów. Używał
narkotyków, był od
nich uzależniony, ale
uczył się i pracował.
Zatem jego postawy
życiowej,
właściwości i
warunków
osobistych nie
sposób ocenić jako
bardzo negatywnych
i przemawiających
za surowym
ukaraniem. Dalej
jego zachowanie
zaraz po popełnieniu
przestępstwa i w

procesie, z punktu widzenia względów wychowawczych, nie przemawia za bardzo surowym ukaraniem, a raczej właśnie za wymierzeniem takiej wyważonej kary, aby go wychowała, gdyż przecież, jak wskazują na to biegli z zakresu psychiatrii jego psychika, właśnie z racji wieku, nie jest jeszcze ukształtowana. Zatem właśnie prewencja szczególna, na nie ogólna i represyjność kary powinna kształtować jej wysokość. Nie negując narastającej brutalności sprawców przestępstw wskazać należy na przedstawione wyżej okoliczności użycia przemocy przez oskarżonego, który wcześniej nękany był i straszony nożem przez pokrzywdzonego, który jeszcze zabrał rzeczy P. G. domagając się popelnienia przestępstwa (załatwienia narkotyków), dlatego też wymierzenie żądanej kary ze względu na oczekiwania

<p>skarżącego byłoby niesprawiedliwe, gdy chodzi o jej odbiór przez sprawcę i społeczeństwo. Bowiem przewyższałaby stopień winy i społecznej szkodliwości jego czynu, a i na pewno nie kształtowały w sposób właściwy świadomości prawnej społeczeństwa oraz nie realizowałyby celów zapobiegawczych i wychowawczych.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Prokurator wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:</p> <ul style="list-style-type: none"> - zmianę opisu czynu przypisanego oskarżonemu i przyjęcie, że zabójstwa dokonał z zamiarem bezpośrednim, - podwyższenie wymiaru kary orzeczonej wobec P. G. (1) do 15 lat pozbawienia wolności. 	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo</p>			

zasadny albo niezasadny.				
Wnioski prokuratora, z powodów wskazanych wyżej, nie zasługiwały na uwzględnienie.				
3.2.	<p>Obrońca wyrokowi zarzuciła:</p> <p>1. naruszenie przepisów art. 4 i 7 w zw. z art. 410 kpk mających wpływ na treść orzeczenia, poprzez wadliwe ich zastosowanie, wyrażające się w powierzchownej, wybiórczej i jednostronnej ocenie materiału dowodowego, wykraczającej poza granice swobodnej oceny dowodów, wydanie orzeczenia z pominięciem szczegółowej analizy przebiegu zdarzenia, a w rezultacie popadnięcie przez Sąd w rażącą dowolność ocen, szczególności poprzez odmowę przymiotu wiarygodności części wyjaśnień (i w jakim zakresie) złożonych przez oskarżonego P. G. (1),</p> <p>2. obrazę przepisów postępowania mających wpływ na</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

treść orzeczenia, a mianowicie przepisów art. 5 § 2 kpk i art. 7 kpk poprzez nieuwzględnienie w należyty sposób przy zastosowaniu zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego wątpliwości przemawiających na korzyść oskarżonego P. G. (1)) wynikających z jego wyjaśnień składanych w toku całego postępowania karnego, zeznań świadków B. S. i P. B. oraz świadków P. L. i J. P., w zakresie uznania, że P. G. (1) zadając ciosy nożem pokrzywdzonemu zastosował sposób obrony niewspółmierny do groźącego niebezpieczeństwa, przekraczając tym samym granice obrony koniecznej w warunkach art. 25 § 2 kk,

3. naruszenie art. 424 § 1 pkt 1 kpk mające wpływ na treść orzeczenia, poprzez niewskazanie przez Sąd w treści pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku na jakich

dowodach się oparł
uznając konkretne
fakty za
nieudowodnione i
dlaczego nie uznał
dowodów
przeciwnych, w tym
niedokonanie oceny
oraz
nieustosunkowanie
się do dowodów o
charakterze
korzystnym dla
oskarżonego, a także
niezamieszczenie w
uzasadnieniu
zaskarżonego
orzeczenia toku
rozumowania, jaki
doprowadził do
wniosków o
wiarygodności
jednych dowodów i
braku wiarygodności
innych, a
poprzestanie na
lakonicznych i
ogólnikowych
stwierdzeniach w
tym zakresie, co
uniemożliwia
dokonanie kontroli
instancyjnej
zaskarżonego
wyroku,

4. błąd w ustaleniach
faktycznych
przyjętych za
podstawę orzeczenia
a mający wpływ
na jego treść,
polegający na
zaniechaniu
ustalenia, że P. G.
(1) zadając ciosy
nożem A. W. (1)
dopuścił się
inkryminowanego
czynu stosując

sposób obrony
niewspółmierny do
grożącego
niebezpieczeństwa,
przekraczając tym
samym granice
obrony koniecznej w
warunkach art. 25 §
2 kk,

5. błąd w ustaleniach
faktycznych
przyjętych za
podstawę orzeczenia
w przedmiocie
kosztów
postępowania, a
mający wpływ na
jego treść,
polegający na
błędnym ustaleniu,
iż obciążenie P. G. (1)
tych kosztami jest
zasadne, podczas
gdy prawidłowa
ocena materiału
dowodowego w tym
zakresie prowadzi
do wniosku, iż
obciążenie
oskarżonego
kosztami
postępowania jest
dla niego zbyt
uciążliwe ze względu
na wiek, sytuację
majątkową i
nieosiąganie
żadnych dochodów,

6. rażąco
niewspółmierność
orzeczonej wobec
P. G. (1) kary
12 lat pozbawienia
wolności oraz
zasądzenie na rzecz
każdego z
pokrzywdzonych
nawiązek w

wysokości po
50.000 zł,
wyrażające się w
niedostatecznym
uwzględnieniu
przede wszystkim
zasad wymiaru kary
względem
młodocianego
wymienionych w
art. 54 kk,
okolicznościami
sprawy, które to
okoliczności
przemawiają za
orzeczeniem wobec
oskarżonego
łagodniejszej kary
oraz środka
kompensacyjnego.

W związku z
uzupełnieniem
uzasadnienia
wyroku obrońca
dodatkowo zarzuciła
obrazę przepisów
prawa procesowego,
mającą wpływ na
treść
rozstrzygnięcia, tj.
art. 449a §
1 kpk polegającą
na niezastosowaniu
przez Sąd I instancji
wszystkich wskazań
sądu odwoławczego
w zakresie:

a) szczegółowej
oceny wyjaśnień
oskarżonego, także
w kontekście oceny
ich wewnętrznej
zgodności w
odniesieniu do
każdego ze
stwierzeń P. G.
(1) z poszczególnych
przesłuchań

	<p>dotyczących kwestii istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy,</p> <p>b) poddania ocenie pod względem wiarygodności każdego stwierdzenia istotnego dla odpowiedzialności karnej oskarżonego, które może warunkować przyjęcie bądź odrzucenie przy kwalifikacji prawnej działania oskarżonego w obronie koniecznej (art. 25 kk) lub w stanie silnego wzburzenia usprawiedliwionego okolicznościami (art. 148 § 4 kk)</p> <p>c) podstawy prawnej wyroku, która w ogóle nie zawiera odniesienia do zagadnień obrony koniecznej i stanu silnego wzburzenia usprawiedliwionego okolicznościami podnoszonych w postępowaniu pierwszoinstancyjnym.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Apelacja obrońcy zasługiwała na</p>				

uwzględnienie tylko w zakresie wymiaru kary pozbawienia wolności. Pozostałe zarzuty i ich argumentacja, aczkolwiek po części zasadne, co do sposobu sporządzenia pisemnych motywów wyroku i ich uzupełnienia, nie były w stanie doprowadzić do uwzględnienia żądań skarżącej, gdyż zebrany materiał dowodowy nie potwierdził tez o niemożliwości kontroli odwoławczej wyroku i twierdzeń o działaniu oskarżonego w warunkach obrony koniecznej czy też o jej przekroczeniu, bądź o działaniu oskarżonego pod wpływem silnego wzburzenia usprawiedliwionego okolicznościami. Pogłębiona analiza materiału dowodowego, a zwłaszcza wyjaśnień oskarżonego, w zestawieniu z pozostałymi dowodami, w tym zwłaszcza zeznaniami naocznych świadków nie potwierdza twierdzeń obrońcy o tym, iż oskarżony

działał w warunkach obrony koniecznej, bądź przekroczył granice obrony koniecznej w postaci ekscesu intensywnego bądź ekstensywnego, albo działał pod wpływem strachu.

Weryfikując dowody przeprowadzone na rozprawie, w tym zwłaszcza wyjaśnienia oskarżonego odnoszące się do najistotniejszych kwestii mających znaczenie przy ustaleniu czy oskarżony działał w warunkach art. 25 kk, podzielić należy częściowo wywody skarżącej, iż zdarzenie z udziałem oskarżonego i pokrzywdzonego można podzielić na kilka etapów. Najistotniejszy dla oceny zachowania oskarżonego należy uznać ten od chwili wypadnięcia noża A. W. (1) i zawładnięcia nim przez oskarżonego oraz poprzedzający, w którym pokrzywdzony odebrał oskarżonemu telefon komórkowy i saszetkę oraz czapkę. Bardzo istotne znaczenie dla oceny prawnej

zachowania oskarżonego ma zachowanie obu uczestników zajścia pomiędzy tymi dwoma wycinkami zdarzenia, o którym wyjaśnia oskarżony, a mianowicie fragment, kiedy P. G. proponuje A. W., aby usiedli i porozmawiali. Na rozprawie oskarżony podaje również (k. 664), iż: Myślałem, że go przekonam żeby mnie nie okradał". Nastąpiło to bowiem w sytuacji, kiedy oskarżony już wcześniej wydał swoje rzeczy, a pokrzywdzony od pewnego czasu nimi władał. Zachowanie obu w tej chwili wskazuje bowiem w sposób jednoznaczny na to, iż nie można uznać dalszych poczynań oskarżonego polegających na domaganiu się oddania zabranych rzeczy, wdaniu się w zwarcie i stosowaniu przemocy, jako odpierania bezpośredniego, bezprawnego zamachu na dobra oskarżonego, jego rzeczy, które przecież zostały wcześniej mu zabrane przez pokrzywdzonego.

Dalej, za oskarżonym, bo przede wszystkim z jego wyjaśnień to wynika i w tym zakresie należy dać mu wiarę oraz ustalić należy przebieg incydentu z wypadnięciem noża A. W., że pokrzywdzony w trakcie czy zaraz po tej rozmowie się nim bawił. I po pierwsze w tej chwili takie zachowanie pokrzywdzonego bezpośrednio nie zagrażało jakiegokolwiek dobru chronionemu P. G. oraz po drugie zawładnięcie nożem A. W. przez P. G. stanowiło przecież zamach na mienie pokrzywdzonego, który wdając się w starcie fizyczne z P. G. chciał go odzyskać. Zatem użycia go przez oskarżonego wobec pokrzywdzonego w starciu przebiegającym tak jak opisują to bezpośredni świadkowie nie sposób uznać jako działania w obronie dobra oskarżonego chronionego prawem. Wprawdzie oskarżony miał domagać się oddania zabranych rzeczy, ale, jak to wyżej napisano, zamach

na jego rzeczy dawno się zakończył, a podejmowanie obrony koniecznej jest możliwe wtedy, kiedy zamach trwa i zagraża dobrom napadniętego.

Obrona w apelacji i oskarżony w toku postępowania podnoszą, iż oskarżony bał się A. W., gdyż ten wcześniej i na miejscu zdarzenia miał mu grozić. Jednakże zważyć należy na to w jakim celu pokrzywdzony tak zachowywał się wobec P. G. oraz zabrał mu rzeczy. Mianowicie chciał wymusić na oskarżonym załatwienie narkotyków. Jeśli chodzi o groźby na miejscu zdarzenia i przy użyciu noża, to po pierwsze naoczni świadkowie takich zwrotów tam nie słyszeli i nie widzieli. Ale gdyby nawet przyjąć, że tak było, to przecież tuż przed fizycznym zwarem pokrzywdzony bawił się nożem, który mu upadł, a po tym oskarżony miał zdecydowaną przewagę nad pokrzywdzonym dysponując tym nożem i śmiertelnie go raniąc. Obawa

oskarżonego przed zapowiadanyimi wcześniej groźbami, w tym także i „dojechania” oskarżonego za zgłoszenie o zdarzeniu policji, nie uzasadniała takiego jego zachowania, bowiem, jak zaznaczono to wyżej, nie było bezpośredniego zamachu ze strony A. W., a przyczynkiem do zwarcia było naruszenie dóbr – mienia pokrzywdzonego przez oskarżonego. W trakcie zwarcia na początku przy przepychaniu się o zawładnięcie nożem pokrzywdzony miał złapać za głowę oskarżonego i przycisnąć do ławki. Z tym, że to działanie A. W. to nic innego, jak starania o zapobieżenie utraty noża, które również nie uzasadniało zastosowania przez oskarżonego tak intensywnej przemocy i to przy użyciu noża wobec pokrzywdzonego. Powyższe rozważania prowadzą również do wniosku, iż nie sposób mówić o przekroczeniu granic obrony koniecznej w obu postaciach jej

przekroczenia, gdyż zamach na dobra oskarżonego dawno ustał, ani też nie było obaw, że inny nastąpi w najbliższej chwili, bowiem oskarżony oddał wcześniej wszystkie rzeczy jakie wskazał A. W., a pokrzywdzony oferował nawet ich oddanie, z czego oskarżony nie skorzystał. Ponadto do bezpośredniego zwarcia doszło po zabawie nożem przez A. W., a nie w trakcie czy tuż po jego przestępnym użyciu wobec P. G..

Nie ma też podstaw do poczynienia ustaleń o działaniu oskarżonego pod wpływem silnego wzburzenia usprawiedliwionego okolicznościami.

Takich psychologicznych przesłanek nie dostarcza opinia biegłych, którzy dopatrują się jedynie u oskarżonego silnej sytuacji stresującej (k. 734), która po części usprawiedliwia jego zachowanie wobec A. W., który wywołał taki stan psychiczny u oskarżonego (stres zagrożenia życia). Dodać w tym miejscu trzeba, iż

w toku całego zdarzenia takiego bezpośredniego zagrożenia życia P. G. ze strony A. W. nie było. Za nieuprawnione należałoby uznać też przyjmowanie, iż P. G. w każdej chwili miał uprawnienie do zastosowania obrony koniecznej właśnie przed tymi wcześniejszymi atakami na wolność od nacisku (groźby) ze strony pokrzywdzonego. Obrona konieczna jest dopuszczalna jedynie wobec konkretnych zachowań naruszających dobro chronione prawem, gdyż tylko one stanowią bezpośredni zamach (zob. pod. System prawa karnego pod red. L. Paprzyckiego, Komentarz do art. 25 kk Legalis.sip 2016).

Należy w pełni zgodzić się z biegłymi z zakresu psychiatrii, iż racjonalne zachowanie oskarżonego po popełnieniu czynu całkowicie przeczy występowaniu afektu patologicznego. Gdyby bowiem oskarżony działał pod wpływem

strachu lub silnego wzburzenia jego zachowanie wobec interweniujących świadków byłoby zupełnie inne, a przejawiałoby się w znacznie utrudnionym, nielogicznym kontakcie z oskarżonym. Zatem odmienne twierdzenia obrońcy wykazującego wyczerpanie przez oskarżonego jedynie znamion art. 148§4 kk, należało uznać za nieprzekonujące.

Za niezasadne należało uznać wykazywanie, iż działanie oskarżonego należy rozpatrywać jedynie na gruncie art. 156§3 kk, a nie art. 148§1 kk. Liczba ciosów zadanych w okolice ciała, w których znajdują się najważniejsze dla funkcjonowania organy, ich siła, użyte narzędzie – nóż, który oskarżony musiał otworzyć, jak również argumentacja przywołana przez Sąd Okręgowy dla uzasadnienia oceny prawnej przemawiają za tym, aby zachowanie oskarżonego potraktować jako przestępstwo z art.

148§1 kk,
popelnione z
zamiarem
ewentualnym.
Szersze wywody Sąd
odwoławczy w tym
zakresie poczynił
przy omawianiu
apelacji
prokuratora. W
ustosunkowaniu się
do uwag obrońcy,
odwołującego się do
zachowania
oskarżonego po
czynie, kiedy od razu
wezwał pogotowie,
przeczącego
przyjęciu godzenia
się na śmierć A.
W., podnieść należy,
że o godzeniu
się na śmierć
pokrzywdzonego
należy wywodzić nie
tyle z zachowania
po czynie, ale
w trakcie jego
realizacji. Sprawca,
który posługuje się
nożem w taki
sposób, zadając
nawet w sposób
chaotyczny tyle
cisów, z taką siłą, w
te okolice ciała, musi
mieć świadomość,
że doprowadzi do
pozbawienia życia
ofiary. Z punktu
widzenia teorii
prawdopodobieństwa
i obiektywnej
manifestacji należy
przyjąć, iż
występował
uświadamiany przez
sprawcę wysoki
stopień
prawdopodobieństwa

pozbawienia życia ofiary poprzez taki sposób działania, który zazwyczaj prowadzi do nastąpienia analogicznych skutków. Dlatego propozycja łagodniejszej oceny prawnej zachowania oskarżonego, jako czynu z art. 156§3 kk, nie zasługuje na uwzględnienie. Zaniechanie użycia własnego noża nie ma istotnego znaczenia, skoro w jego ręku znalazł się nóż pokrzywdzonego, którym oskarżony zdawał ciosy w czasie zwania i nie musiał sięgać po swoje narzędzie.

Powyższe rozważania prowadzą do wniosku, iż, chociaż analiza materiału dowodowego poczyniona przez Sąd Okręgowy była niepełna i mało wnikliwa, to jednak ocena dowodów i poczynione na ich podstawie ustalenia oraz ocena prawna okazały się prawidłowe, bo zgodne z wnioskami do jakich doszedł Sąd Apelacyjny wnikliwie weryfikując zwłaszcza

wyjaśnienia oskarżonego pod kątem działania w obronie czy przekroczenia obrony koniecznej. Dodać trzeba, iż Sąd pierwszej instancji nie miał obowiązku omawiania dowodów, którym dał wiarę, na których oparł swoje ustalenia, a powinien wskazać dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych. Szczegółowa analiza treści wyjaśnień oskarżonego i zeznań naocznych świadków prowadzi do wniosku, iż rzeczywiście nie są one jednolite i występuje w nich wiele nieścisłości. Jednakże dla potrzeb prawidłowego rozstrzygnięcia i oceny zasadności zarzutów i wniosków apelacji obrońcy oraz prokuratora za wystarczające Sąd Apelacyjny uznał powyższe rozważania prowadzące do takich samych konstatacji w zakresie ustaleń faktycznych i oceny prawnej, jaką poczynił Sąd Okręgowy.

Sąd Apelacyjny podzielił natomiast zastrzeżenia obrońcy dotyczące wysokości kary pozbawienia wolności. Sąd Okręgowy przecenił okoliczności obciążające, wadliwie wartościując tło i motywację zbrodni, a w szczególności nie uwzględniając przyczynienia się, wręcz wywołania go przez A. W. (1). Ponadto za biegłymi uznać należy, iż oskarżony znalazł się w trudnej sytuacji psychologicznej. Stwierdzenie o gwałtownym i brutalnym sposobie działania przy opisywanym przez świadków przebiegu zdarzenia należy uznać również za zbyt daleko idące, podobnie jak i zwroty o demonstracyjnym poczuciu bezkarności, błahych i niskich pobudkach tak brutalnego działania. Przewartościowanie czynników mających wpływ na ocenę stopnia społecznej szkodliwości czynu i stopnia winy sprawiło, iż orzeczoną karę 12

lat pozbawienia wolności, która przecież nie oscyluje w granicach dolnego ustawowego zagrożenia, należało uznać za rażąco surową i obniżyć do 8 lat.

Sąd Apelacyjny nie znalazł podstaw do złagodzenia orzeczonych nawiązek, które są współmierne do rozmiaru krzywdy, jaką oskarżony wyrządził najbliższym (rodzicom) ofiary. Zresztą skarżąca nie przedstawiła przekonujących przesłanek przemawiających za uznaniem ich za wygórowane. Wiek oskarżonego, niekaralność, stan majątkowy, brak stałych dochodów, nauka nie mogą złagodzić bólu i cierpienia rodziców wynikających z utraty syna i dotkliwych następstw tego zdarzenia na przyszłość. Wiek, stan zdrowia oskarżonego pozwala przecież na wyuczenie zawodu, uzyskanie zatrudnienia w zakładzie karnym i na osiągnięcie dochodów

<p>pozwalających na systematyczną realizację środka kompensacyjnego i zapłatę kosztów procesu stronie przeciwnej oraz kosztów sądowych. Zatem zarzut obrońcy skierowany do wysokości środka karnego i kosztów procesu należy uznać za nietrafny.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Obrońca wniosła o: zmianę zaskarżonego wyroku poprzez przyjęcie, że P. G. (1) dopuścił się czynu z art. 156 § 3 kk w zw. z art. 25 § 2 kk, ewentualnie z art. 148 § 4 kk w zw. z art. 25 § 2 kk i wymierzenie oskarżonemu kary 3 lat pozbawienia wolności, orzeczenie nawiązki na rzecz każdego z pokrzywdzonych kwocie po 15.000 zł każda oraz zwolnienie oskarżonego od kosztów procesu, w tym wydatków związanych z ustanowieniem na rzecz oskarżycieli posiłkowych pełnomocnika z urzędu,</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

<p>ewentualnie o:</p> <p>- uchylenie przedmiotowego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.</p> <p>W uzupełnieniu apelacji obrońca podtrzymała wniosek odwoławczy zawarty w pkt IV apelacji.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Tylko jedno z żądań obrońcy zasługiwało na uwzględnienie w zakresie przedstawionym wyżej, a mianowicie co do wymiaru kary pozbawienia wolności.</p>			
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNNIENIU Z URZĘDU</p>			
<p>4.1.</p>	<p>Nie stwierdzono.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>			
<p>Nie stwierdzono.</p>			

**ROZSTRZYGNIĘCIE
SĄDU
ODWOŁAWCZEGO**

5.

**1.7. Utrzymanie
w mocy wyroku
sądu pierwszej
instancji**

5.1.1.

Przedmiot
utrzymania w mocy

W zakresie ustaleń
faktycznych i
kwalifikacji prawnej.

Zwięźle o powodach
utrzymania w mocy

Ustalenia faktyczne
zawarte w wyroku
i jego pisemnych
motywach okazały
się poprawne.
Trafnie również Sąd
Okręgowy
zakwalifikował
działanie przestępne
oskarżonego, jak
również orzekł o
środku
kompensacyjnym i
innych
zagadnieniach,
dlatego w tym
zakresie zaskarżony
wyrok należało
utrzymać w mocy.

**1.8. Zmiana
wyroku sądu
pierwszej
instancji**

5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany		
Wymiar kary.			
Zwięźle o powodach zmiany			
Wskazane przy omawianiu apelacji obrońcy, a także prokuratora.			
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia			
5.3.1.1.1.	Nie wystąpiły.	# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylecia			
Nie wystąpiły.			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylecia			
Nie wystąpiły.			

5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
Nie wystąpiły.			
5.3.1.4.1.	Nie wystąpiły.	# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
Nie wystąpiły.			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
Nie wystąpiły przesłanki do ich wyrażania.			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia wyroku z	Przytoczyć okoliczności		
	Nie było.		

6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
III.	Zgodnie z treścią art. 636§1 kpk w zw. z art. 627 kpk należało oskarżonego obciążyć połową wydatków za postępowanie odwoławcze, gdyż prokurator „przegrał apelację”, a nie ma podstaw z art. 624§1 kpk do zwolnienia oskarżonego od kosztów sądowych.	
7. PODPIS		
SSA Stanisław Stankiewicz SSA Maciej Żelazowski SSA Stanisław Kucharczyk		

1.11. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	zamiar i kara	

0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		

#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.12. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	2	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wina, kara, środek karny, koszty procesu	
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść	# w całości	

# na niekorzyść			
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia,		

	jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana